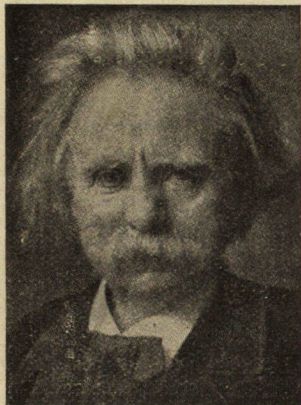

национална посока въ творчеството. Той се залавя за ревностно изучаване норвежкото народно звуко-творчество, и отъ неизчерпаемия неговъ източникъ той започва да гребе съ пълни шепи за своитѣ

Едвардъ Григъ

творения. Следъ продължително пребиване въ Копенхагенъ, Г. се преселва въ Христианиа, дето въ 1871 основава едно музикално дружество. Подъ негово ръководство — въ течение на едно десетилѣтие — то развива една цвѣтуща дейност. Отъ 1885 започва една редица пътувания, посещавайки Германия, Италия и Франция, като свързва познанство съ всички голѣми компонисти и виртуози на времето. Въ Лайпцигъ 1869 свири въ „Гевандхауса“ своя концертъ за пиано A moll, а другаде дирижира свои творения. Неговата съпруга — една превъзходна пѣвица — е изпълнявала негови пѣсни. Нѣжната му и слаба природа не е била много пригодна за неудобствата на виртуозната дейност, и затова той се почти отказва отъ нея. Отъ 1880 Г. живѣе въ родния си градъ Бергенъ. Въ своята вила въ околноститѣ на тоя градъ той прекарвалъ въ пълна отчужденост, отдавайки се на твор-

ческа дейност. Като компонистъ, Г. принадлежи къмъ националното направление въ музикалното творчество. Използувайки норвежкитѣ народна музика, той я тъй пречупва презъ своята творческа индивидуалност, че тя се превръща въ неговъ собственъ езикъ. Голѣмо, самообитно дарование — съ лирическа склонност, той се е изразилъ най-добре въ пѣсенната лирика, въ камерната и камерна музика. Нѣкои отъ неговитѣ пѣсни сж популярни въ цѣль свѣтъ („Пѣсента на Солвейгъ“, „Приспивна пѣсенъ“, „Азъ те любя“ и др.). Нѣжнитѣ настроения въ камерната му музика я правятъ сжщо желана отъ любителитѣ-пианисти, а цигулковитѣ му сонати — особено тѣзи въ F dur, се срещатъ много често въ програмитѣ на камернитѣ концерти. Композиции: 2 Норвежки пѣсни, Лирическа сюита, две сюити отъ музиката къмъ Ибсеновия „Перъ Гюнтъ“, концертната увертюра „Въ есенята“ и „Норвежки танци“ — за оркестъръ; по единъ клавиренъ и цигулковъ концертъ; „Изъ Холбергово време“, „Елегични мелодии“ и „Симфонични танци“ за струненъ оркестъръ; „Планинска пѣсенъ“ — за декламация и оркестъръ; „Предъ манастирската врата“ — за сопранъ-соло, женски хоръ и оркестъръ; „Познание на земята“ за струненъ, мъжки хоръ и оркестъръ; сцени къмъ „Олафъ Триввазонъ“; 3 цигулки и една челова сонати, хуморески, лирически пиеси и романси, балади, Импровизация върху норвежки народни пѣсни, „Страници отъ албумъ“, „Норвежки селски танци“, „Норвежки мелодии“, „Валсъ-капричи“, „Картини отъ селския животъ“ и др. за пиано на 2 ръце; 2 симфонически пиеси и „Сигурдъ Йорзалфаръ“ — за пиано на 4 ръце, романси и вариации за 2 пиано, и единъ голѣмъ брой пѣсни за единъ гласъ съ пиано, както и хорови пѣсни.

Гринъ, Морисъ — Greene, Morice — значителенъ английски църковенъ компонистъ, род. 1696 въ Лондонъ, умр. 1 дек. 1755 с. т., ученикъ на Рихардъ Брингъ, органистъ на църквитѣ Св. Андрея и Св. Павелъ, и професоръ по музика въ Кембриджъ. Творенията му се състоятъ отъ ораториитѣ „Иефтай“, „Силата на истината“, фуги, прелюдии, канони и